

at behandle, og som man veed maa gaa fra det ene Thing til det andet, og bliver dog ikke til Lov; men hvorfor jeg har begjært Ordet, er, fordi jeg blot vil sige dette til den høitærede Regering og til vore Embedsmænd. Jeg tror nok, at Befolkningen ønsker, at vore Embedsmænd lønnes godt og forsvarligt; men det er en gennemgaaende Anskuelse hos Skatteyderne i Danmark, at Pensionsbyrden er for høi. Det er Uret af Regeringen at skyde den fra sig, det er Uret af Embedsmændene at modarbejde den og ikke tage imod en billig Formindsfelse, og jeg vil da raade den ærede Ordfører for Forslagsstillerne: Kom ikke med den Slags Forandringer, som han bebuder, i sin Lov; bliv ved et rimeligt Forslag, som jeg virkelig kalder dette for at være, saa udretter man Mest, og saa naaer man det Maal, man ønsker, ellers kommer man ikke dertil.

J. A. Hansen: Jeg takker det ærede Medlem for den Støtte, som han ved sin Udtalelse gav os. Han kan være aldeles rolig for, at vi aldeles ikke tænke paa at komme med urimelige Forslag; vi ville altid holde os til det Rimelige. Eigeoverfor det ærede Medlem for Viborg (Anfjær) vil jeg bemærke, at Meget af det, han sagde, maa jeg fuldstændig indrømme. Naar han udregne, at en Embedsmænd med 4000 Rbl. aarlig efter Lovforslaget vil faae mindre Pension end nu, saa har han fuldkommen Ret; det er jo netop vor Hensigt at opnaa dette, og hvis det ikke var vor Hensigt, saa kom vi ikke med Forslaget. Vi mene, at disse Embedsmænd med høie Lønninger faae urimelig høi Pension, og deres Pensioner ønske vi derfor nedsatte. Det er ikke Pensionerne for de smaa Lønninger, vi ville ramme, men netop for de store Lønninger; det ærede Medlem ser altsaa selv, at han maa indrømme, at vi have truffet en Veie, som han maa erkjende, svarer til vor Hensigt. Hvad det ærede Medlem i Øvrigt bemærkede med Hensyn til Militæretaten, overbeviser mig om, at han er enig med os i, at der er god Grund til at faae en Pensionslov for Militæretaten, forskjellig fra den, der gjælder for Civiletaten, og derfor tager jeg hans Ytringer i den Henseende til Indtægt. Jeg skal ikke indlade mig paa de enkelte Punkter, men jeg vil kun sige, at naar man i Militæretaten giver fast Ansættelse, lad mig sige i det 22de, 23de og 24de Aar, (Anfjær 25de og 26de), eller ved ogsaa i det 25de og 26de Aar — jeg skal gjerne følge det ærede Medlem — og der i andre Administrationsgrene ikke gives fast Ansættelse før i det 40de Aar, saa er der al god Grund til at faae forskjellige Pensionslove for disse forskjellige Afdelinger af vor Embedsstand, og der mener jeg da — det ærede Medlem mener det ikke, det forundrer mig —, at man bør beregne Pensionen mindre og lavere for dem, der kunne blive Embedsmænd med det 26de Aar end for dem, der kunne blive Embedsmænd med

40 Aars Alderen. Det ærede Medlem syntes at mene, at det skulde være i omvendt Orden, at jo tidligere En bliver ansat, desto større Pension skal han have; men dette vil jeg ikke gaae ind paa. Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem har erkjendt, at jeg har Ret i de Antydninger, jeg har givet, at det er de store Indtægter, hvis Pensioner ville synke efter vort Forslag, og at der er god Grund til at give forskjellige Pensionslove for Militær- og Civiletaten.

Anfjær: Dersom det ærede Medlem vil huske nogle Aar tilbage i Tiden, til 1858, saa vil han maasse kunne erindre, at dette ikke er en Anskuelse hos mig hverken fra i Dag eller igaar; thi da vi den Gang forhandlede sammen om Pensionsloven, udtalte jeg mig meget bestemt om det Rigtige i at have en fælles Pensionslov for de militære og civile Embedsmænd. De Slutninger, som det ærede Medlem forøvrigt vilde uddrage af denne min Udtalelse, vil jeg ganske rolig overlade til ham selv, og naar det ærede Medlem fremstillede det saaledes, som om jeg havde været forindret over, at det er de store Pensioner eller Pensionerne af de store Indtægter, som man vil til Livs, saa er det ærede Medlem i den Henseende aldeles paa Vilbør. Jeg bad blot om, at man klart, og uden at det kunde fremkalde Misforstaaelse, vilde udtale, hvad det var, man vilde. Jeg bad om, at der ikke maatte komme til at staa Noget i Lovforslaget, som lod formode, at saadanne Embedsmænd kunde faae en Pension, der udgjorde $\frac{2}{5}$ af deres Løn, da det dog var qaabenbart, at de under ingen Omstændigheder kunde faae en Pension, der udgjorde Halvdelen af deres Løn. Det, som jeg ikke troede var heldigt, var at udarbejde et Lovforslag, hvori der stod noget Saadant, og det var denne Klarhed, jeg bad om, men jeg indlod mig ikke paa at bedømme Forslaget i og for sig.

J. A. Hansen: Maa jeg blot dertil sige, at man ikke kan forlange Klarhed i et Lovforslag, naar man ikke vil læse alle Paragraferne. Naar man vil tage en enkelt Paragraf ud af Lovforslaget og forlange, at der deri skal være Klarhed om hele Lovforslagets Mening, saa tager man fejl; thi man kan kun faae Klarhed ved at tage samtlige Paragrafer under Overveieelse.

Da ikke Flere begjærede Ordet, fattes Sagens Overgang til anden Behandling under Afstemning og

vedtoges med 67 Stemmer mod 2.

J. A. Hansen: Maa jeg foreslaa, at der angaaende denne Sag nedsettes et Udvalg, bestaaende af 9 Medlemmer.

Nimestad: Jeg kan rigtignok ikke finde